

Sestry a bratři, jsou omyly malé a jsou omyly velké. Ty malé omyly se o život jen tak otřou, příliš ho nezvrátí, jenom poznamenají pár dnů či nějakou drobnost. Omyly velké naopak mění cesty lidí i národů. A ty největší omyly nakonec vstoupily do dějin a pozměnily jejich chod. Jednoho takového velikánského omylu se dopustili Ježíšovi učedníci. Právě jsme o něm četli. **(13) Lidé Ježíšovi přinášeli děti, aby se jich dotkl, ale učedníci jim to zakazovali.**

My nevíme, co přimělo učedníky k tomu, aby vytěsňovali malé děti z Ježíšovy blízkosti. Proč je tam nechtěli mít? Že ruší? Že je prostředí příliš seriózní pro dospělé, natož pro děti? Že by děti nerozuměly tomu, co Ježíš říká? Jak se ukáže, učeníci se velice mýlí. Snad se chtěli Ježíšovi postarat o klid, ale on jejich snahu odmítl a dokonce je veřejně napomenul. Jaká potupa. Přistihli jsme učedníky v nedbalkách. Pasovali sami sebe na vrátné v Božím království a daly se do kontroly, kdo k Ježíšovi může a kdo ne. Jak bláhové. Podle čeho to rozlišovali? Jak věděli, kdo je pro Krista dobrý a kdo dost dobrý není? To pochopili z evangelia tak málo, když si mysleli, že někdo ke Kristu jednoduše nesmí? „Dětem vstup zakázán“, takové cedule by učedníci nejraději rozvěsili kolem Ježíše. Jako kdyby jeho kázání bylo pořad s hvězdičkou, který

není vhodný pro děti. Mládeži nepřístupno, psávalo se na filmových plakátech.

Učedníci zde vystupují ve velice nelichotivé roli. Jsou celí pomýlení. Prosím vás, bránit někomu v přístupu k Ježíšovi! Copak se to dělá? A přece se podobná chyba znovu a znovu vrací. Křesťané jsou mistři ve vymýšlení, proč něco v církvi nejde a proč by na tom někdo měl být před Pánem Bohem hůř. Proč by měl mít přístup obtížnější či rovnou zapovězený. Už apoštol Jakub si stěžuje, že jsou ve sborech upřednostňováni bohatí před chudými. Pak na dlouhá staletí opanoval většinovou církev takzvaný trojjazyčný blud. Ten hlásal: bohoslužby smějí být jen ve třech posvátných řečech – v latině, hebrejštině a řečtině. Ostatní mají smůlu. Jejich lidové jazyky jsou nevhodné, méněcenné. Obyčejní lidé prostě nebudou bohoslužbě rozumět. Basta. Další zábrana. Ve Spojených státech či v Jižní Africe se ne tak dávno kostely rozdělily rasově – pro bílé a pro černé. Ti druzí zde nejsou vítáni, ať sem mezi nás za Ježíšem nechodí! A jistě bychom našli i podobné bariéry u nás. „Chtěl bys v kostele moderní muziku? Zvedáš při modlitbě ruce nad hlavu? Líbí se ti obřadné katolické prvky v bohoslužbách? Hledej si Krista jinde, přes nás se k němu nedostaneš.“ Jak vidět, různé zábrany, překážky a zátarasý vytváříme zdatně pro děti i pro dospělé.

***Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl jim:
„Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť***

takovým patří království Boží.“ (14) Nečteme v Bibli často, že by se Pán Ježíš rozhněval. Zde však tento výjimečný případ nastal. Ježíš se hněvá, a nehněvá se na cizí. Hněvá se na své nejbližší. „Takový omyl! Taková chyba! Hrubka. Copak se apoštolové za ta léta s Ježíšem, za ty desítky a desítky vyslechnutých kázání nedovedli naučit, že cesta k Bohu je otevřená pro všechny? Tak jaképak zábrany. Ani pro děti ne.

Nechte děti přicházet ke mně.

“

I dětské setkání s Kristem má význam. Biblický pohled na děti je optimistický, je nadějný. Děti jsou příjemci Božího požehnání. Člověk v každém věku má vnímavost pro Pána Boha. Vždyť ani dospělý člověk nemusí všemu rozumět hned. Často ani ve stáří spoustu věcí nepochopíme.

Nechte děti přicházet ke mně. Kristus napravuje omyl, jehož se dopustili horliví učedníci. Boží království nejde mimo děti. Naopak – ***jejich je království nebeské.***

Jsou malé omyly a jsou omyly velké. Ježíš se ohradil proti velikému omylu, že prý jsou děti z Božího kralování vyloučeny nebo odsunuty na druhořadé místo. Nejsou, děti patří do Božího lidu. Když vznikala církve, přijímali zprvu křest dospělí lidé. Avšak brzy se začaly křtít i děti. Jedním z hlavních důvodů byl právě tento Kristův výrok.

Nechte děti přicházet ke mně.

Pán nakázal nebránit dětem, nýbrž vtáhnout do děje. Mnozí křesťané tak podnes chápou křest dětí jako základ a počátek jejich budoucího vztahu k Pánu Bohu. Proto jsme dnes pokřtili

malého Filipa.

„Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.“

Od těch dob se už nespleteme a budeme nastálo dobře vědět, že děti mají v církvi místo.

Nebraňte jim, řekl Pán a my jim tedy nebráníme. Na rovině učednické, na rovině církevní je tedy záležitost vyřešena. Avšak zůstává druhá polovina. Oblast rodiny. Učedníci se dopustili zásadního omylu, když neumožnili dětem setkat se s Ježíšem. Jenže neopakují tentýž omyl (tentýž velký omyl) mnozí rodiče a kmotři? Tím se nechci navážet do vás, Jano a Martine, ani do kmotrů. Mluvím a ptám se obecně. Kde se nachází hlavní překážka, hlavní zábrana v náboženské výchově? Možná se objevuje u rodičů nečekaně jako tenkrát v případě učedníků. Třeba ji lze zdůvodnit i nějakým dobrým úmyslem. Ježíšovo slovo je však jasné:

Nebraňte jim!

Kde všude a čím vším vytvoříme zábrany. Jsem kazatelem, ale ani já nemám nikde záruku, že z mých dětí vyrostou křesťané. Nevím, zdali vše dělám správně, zda v některých situacích od Krista spíše neodrazuji, než abych k němu přiváděl. Když Kristus říká:

Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim,

tehdy neřeší jednorázový incident s učedníky. Předkládá nám všem, ale zejména rodičům, dlouhodobý program. Úkol, který nezná konce. Umožnit nejen dospělým, ale i dětem setkání s Ježíšem.

Jak takové setkání s Ježíšem vypadá? My všichni, co zde sedíme, máme nějakou svou představu o Boží blízkosti. Kdy je člověk blízko Božímu království? Nevymyslím nic převratně nového, nýbrž vám odpovím tradičně křesťansky. S Ježíšem se setkáváme, když čteme Bibli, když posloucháme příběhy o Božích činech a záměrech. S Ježíšem se setkáváme, když se modlíme, když se scházíme a společně zpíváme, když přemýšlíme, co Pán Bůh přichystal právě pro mne a pro mé blízké. S Ježíšem se setkáváme, když se snažíme žít podle jeho pokynů, odpouštíme si navzájem a pokoušíme se milovat nejen lidi milé, ale i ty, kteří nám fakt pěkně lezou na nervy. Mýlí se ten, kdo život víry považuje za otravu a neustálé sebepřemáhání. Vypůjčím si obraz z dnešního evangelia. Ježíš děti **objímal, vzkládal na ně ruce a žehnal jim.** (16) Z té chvíle přímo dýchá pohoda. Lidská důvěrnost se vyjadřuje něhou a pojí se s důvěrou v Boží pomoc. Však víte, jak dovedou být děti odevzdané a přítulné a jak to člověka chytne za srdce. To není chvíle, která by člověka obtěžovala, to je chvíle, která člověka občerství.

□□□□□□□□□□ **Takovým patří království Boží,** říká Ježíš o dětech. A ještě si podle svého zvyku přisadí.

Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde.

(15) Řeč není o dětském věku, že by se člověk musel stát křesťanem před pubertou a pokud to nestihne, tak má smůlu. Ne. Pán mluví o dětském přístupu k životu. O určité bezstarostnosti. Království Boží patří dětem. Ne těm, kdo příliš kalkulují, co se musí a co se nesmí udělat. Patří těm, kdo s ním

jednoduše počítají, kdo je považují za samozřejmé jako tatínka a maminku. My dospělí máme na sebe přenést cosi z dětské bezstarostnosti a důvěry, že svět je v dobrých rukách. Za normálních okolností děti neřeší, co budou jíst, zda seženou dost peněz nebo zda splní všechny požadavky okolí. Žijí s důvěrou, že je o ně dobře postaráno – dnes i v každý příští den. Proto Ježíš tolik hovoří o Pánu Bohu jako o Otci, o laskavém rodiči, který nedopustí, aby naše životy byly zmařeny.

Otče náš

, začíná hlavní křesťanská modlitba. Od Božího syna Ježíše se učíme být Božími dětmi. Důvěřovat a spoléhat, že v těžkých chvílích nám bude nejlíp u toho, kdo nás má rád.

Sestry a bratři, jsou omyly malé a jsou omyly velké. K velkým omylům patří názor, že dítě do víry v Pána Boha nevidí, že je na něj moc složitá. Je chybou nepovědět dětem o Pánu Bohu, neumožnit dítěti setkání s Kristem, aby zůstalo nepopsané a nedotčené a až v dospělosti se rozhodlo samo. Nedotčenost ve věcech víry je k ničemu. Jak čteme, Ježíš se dětí dotýkal, modlil se za ně a žehnal jim. Svěřoval je do Boží péče. Co víc lze udělat pro víru, než vzbuzovat důvěru? Proto slyšíme Kristova slova: ***Nechte děti přicházet ke mně.*** Kéž by i ten dnešní křest i všechny ostatní byly nápravou ono'ho velikého omylu. Malé i velké je nutné přivádět ke Kristu a teprve pak ať se rozhodnou. Amen.

List Jakubův 2,1-5 □ □ □ □ □ □ 8; 176; 681; Svítá 89; 450 □ □ □ □ □ □ □

5.

Mojžíšova 32.3-6

Kázání v křestní neděli 14. června 2009.